

VI

НЪКОЙ ЧУКА! . . .

Сънъ ли е?

Морнитѣ клепачи се отварятъ:
вънъ — разсъмнало.

Слънце крепостъта обжаря.

А сърдцето пърпа като птица
въ радостъ слънчева замаяна.

— Влѣзъ! —

Кои сж непознатитѣ войници,
дето влизатъ плахо въ стаята?

Приближава се матрозъ,
честь отдава

съ гласъ сподавенъ:

— Дѣдо, твоятъ внукъ . . .

(ала тукъ

гласътъ му жаловитъ
се пресѣче

и едва изрече:)

е убитъ!